

Voor een goed begrip uitgeschreven:

Alle ende een jegelijck het naervolgende sullende lesen saluijt. Zije kond en te weten hoe dat de gesamentlijcke Erffgenaeme wijlen joffrouw Marie Louise Fabritius volontairlijck voor dese weth hebben laeten proclameren alle de hun door het afsterven van de voors: Marie Louise Fabritius naergelaetene goederen, bestaende in huijs, hof, wijden, bempden ende Landerijen, geene geexcipieert, soo ende gelijck de selve sijn gelegen binnen ende ontrent Swijer, resort deser Heerlicheijdt Wijnandsrade, ende alsoo door het uijtgaen der keersse sijn verbleven aen Reijnier Quaedtvliegh als hoogstbiedenden voor eene somme van sestien hondert vijfftiigh pattacons maestrichter cours, uijtwijsens den prothocclle van den 17 8bris 1742 bij ordonnantien en op conditiens aldaer in het breedt tot jeders securiteijt uijtgedruckt ende in forma verclaert, soo versocht den obtenteur Reijnier Quaedtvliegh /: overmits de totale voldoeninge der voors: cooppemningen ingevolge der gemelte conditiens is gevolgt:/ adjudicatie der selver, mitsgaeders dat hij daerinne sonder eenige uijtneminge soude worden ge=erfft, gegicht ende gerealiseert, hetgene hem op sijn als doen geproponeerde is worden vergunt bij decreete aldus de verb, ad verbum luidende: fiatut petitur, ende diervolgens is voors: obtenteur in de aen hem verbleven en hierboven uijtgestekene goederen gegicht, gegoeijt ende getransporteert, ende alsoo in hoeden van Rechten gekeert, alles volgens deser bancken Stijll /: salvo jure cuius libet :/ met laste op den Greffier dese op de transport=boecken bij justitie te transporteren. Ende is oversulx den voorstaenden Decreeete tot securiteijt van den obtenteur Reijnier Quaedtvliegh ten Gicht=Register ingeschreven, oock op desen 17 8bris 1742.

quod attestatur

Jan Quix schepen

Hubert Coenen scab:

Iestig zijn weliswaar de juridische en van het latijn afgeleide termen, maar kort samengevat begrijpen we dat de erfgenamen van de ongehuwd gestorven Marie Louise Fabritius de nagelaten onroerende goederen in en rondom Swier publiek te koop hebben aangeboden. Bij de verkoop werd een kaars ontstoken, waarna het bieden begon. Degene met het hoogste bod bij het uitgaan van de kaars was de koper. Dit bleek Reinier Quaedvlieg te zijn met een bod van 1650 pattacons (volgens de valuta in Maastricht). Een pattacon was een zilveren munt die in de Zuidelijke Nederlanden gangbaar was en die ook wel Albertusdaalder of kruisdaalder werd genoemd. Zij had de waarde van 48 stuivers en had een fijgewicht van ca. 25 gram. 1650 pattacons was dus 79200 stuivers of 3960 gulden. Een erg hoog bedrag voor die tijd! Daarop verzocht de koper aan de schepenbank van Wijnandsrade om toewijzing van deze goederen na betaling van de koop-som. Dit werd hem vergund, waarna de griffier de opdracht kreeg om deze koopoverdracht te registreren, hetgeen dezelfde dag plaatsvond. Namens de schepenbank werd dit afgehandeld door de schepenen Jan Quix en Hubert Coenen.

De koper was waarschijnlijk niet afkomstig uit Wijnandsrade, maar hij was wel vermo-gend. Hij was 41 jaar en hij huwde twee jaar later met Maria Schaeps (1 juni 1744 in de kerk van Wijnandsrade). Hij vestigde zich te Swier, waar hij op 22 september 1781 op 80 jarige leeftijd overleed; zijn vrouw stierf op 23 maart 1787.

Volgens de overlijdensregisters overleed Maria Ludovica Fabritius op 8 juli 1742. Over deze vrouw hebben we elders nog het een en ander kunnen vinden, vooral omdat zij diverse transacties voor de schepenbank heeft laten verrichten. Deze transacties waren hypotheeknemingen op haar goederen.

En dat verklaart ook waarom haar erfgenamen de onroerende goederen te koop hebben aan-gelaten. Er lag namelijk een schuldenlast van 3200 gulden op, terwijl de rente over het jaar voor afsterven nog niet was betaald.

Op 5 juni 1741 verscheen Marie Louise Fabritius voor de schepenbank met Esther Springer uit Maastricht weduwe van Jean de Noyer, waarbij zij wederom een hypotheek op haar goederen nam ten bedrage van 400 gulden Maastrichter koers, tegen een jaar-lijkse rente van 4 %. De voorgaande hypotheekbedragen, opgenomen op 17 februari 1717 f 2000,-, op 9 juli 1718 f 400,- en op 21 augustus 1729 weer f 400,- stonden uit tegen 5 %, maar Mej. Springer had in 1741 de gehele som toegestaan voor 4%. Dus 3200,- tegen 128,- interest per jaar met als eerste vervaldag 1 oktober 1742. Dat heeft Marie Louise echter niet meer overleefd.

Als onderpand diende "generaelijck haere persoone, huijs, hof, wijden, bempden, landerijen, gelegen binnen ende ontrent Swijer, ende verders alle meubilaire effecten hebbende of vercrijghende, om daer aen volcomen Regres in cas van misbetaelinge te connen genomen worden, soo als naer Rechten dies aengaende sal bestaan."